

Arrest

nr. 261 667 van 5 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Ecuadoriaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse en Ecuadoriaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 28 augustus 2019.

1.2. Op 17 maart 2021 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 20 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse en Ecuadoraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Valencia (Venezuela) waar met uw moeder, vader en zus in de wijk Pedro Herrera woonde. Uw moeder is handelaar in onder andere kleren, eten en snoep. Uw vader was schrijnwerker en werkte in het weekend samen met uw moeder in de handel. In 2005 werd uw vader bij een inbraak in jullie huis vermoord door een inbreker. Uw familie vermoedt dat de daders uit jullie buurt kwamen en dachten dat er veel geld in jullie huis lag omwille van de goede jobs van uw vader en moeder. Hoewel de politie werd ingelicht, zijn de daders nooit gevonden. Enkele maanden later kon uw moeder een nieuwe inbraak voorkomen. Nadien werd er nog één of twee keer gestolen uit de auto die in de garage stond. Daarnaast werd er nog tevergeefs twee of drie keer geprobeerd om in te breken, waarbij jullie schade aan de deur opmerkten. Het was echter nog steeds gevaarlijk voor drie vrouwen, uw moeder, uw zus en uzelf, om in dat huis te wonen, waardoor uw moeder besloot om te verhuizen. Ze slaagde er in een ander huis te kopen in de wijk Villa Florida. Na de dood van uw vader vond uw moeder een nieuwe partner, V. P.. In oktober 2012 startte u met een overheidsopleiding genaamd INCES en tegelijkertijd met uw universitaire studies industriële relaties aan de universiteit van Carabobo. De opleiding bij INCES duurde 16 maanden, waarna u aan uw stage in een bedrijf dat auto-onderdelen verdeelde startte. Na 16 maanden werd u een vast contract aangeboden. Daar dit bedrijf echter ver van de universiteit lag, stopte u na een jaar bij dit bedrijf. U vond daarop in 2016 werk in een supermarkt, waar u tevens in de afdeling human resources werkte. U combineerde uw studies steeds met uw werk, zo werkte u overdag en studeerde u 's avonds. De economische situatie in Venezuela werd echter steeds slechter. De universiteit sloot regelmatig door een gebrek aan elektriciteit, een gebrek aan openbaar vervoer waardoor de studenten en professoren niet op de universiteit geraakten en door de protesten die georganiseerd werden. Hierdoor duurde het langer om uw studies te voltooien. Voor u in de supermarkt werkte moest u af en toe lang in de rij staan om eten te kunnen kopen. Toen in december 2017 president Maduro een nieuwe ambtstermijn kreeg verwachtte u dat de situatie nog verder zou verslechteren. U besliste samen met uw zus Michelle om jullie studies stop te zetten en naar Ecuador te gaan, waar u dacht een betere toekomst tegemoet te gaan. Op 15 januari 2018 verliet u samen met uw zus en een vriendin Venezuela. U reisde via Colombia naar Ecuador, waar u bij een tante langs vaderskant terecht kon. U ging van deur tot deur om werk te zoeken, maar kon twee maanden niet aan werk geraken. Wanneer ze hoorden aan uw accent dat u uit Venezuela kwam, werd u werk geweigerd. Uiteindelijk vond u in april of mei 2018 toch werk in een koffiëbar. Hoewel u hier goed behandeld werd, verdiende u hier niet goed en kon u maar net rondkomen, met de hulp van uw zus die in een fastfoodbedrijf werkte. Er waren soms klanten in de koffiëshop die niet door u bediend wilden worden omwille van uw Venezolaanse afkomst. Drie maanden na uw aankomst in Ecuador heeft u de Ecuadoraanse identiteitskaart bekomen. Zes of zeven maanden na uw aankomst in Ecuador werd de gsm van uw zus gestolen in uw aanwezigheid. U besepte wat er gebeurde en kwam tussen. U vroeg de dief de gsm terug te geven. Eerst weigerde de dief dit, maar nadien werd de gsm toch teruggegeven. Zes of zeven maanden nadat u in de koffiëbar startte, ging u op zoek naar ander werk, om een beter inkomen te hebben. U vond werk in een advocatenkantoor, maar werkte hier uiteindelijk maar 15 dagen omdat u niet betaald werd. U zocht via internet, onder andere bij supermarkten en banken, tevergeefs naar ander werk. U keerde daarop terug naar de koffiëbar, waar u opnieuw aan de slag kon. In maart of april 2019 werd uw gsm gestolen op de bus. U ging hiervan aangifte doen bij de politie, maar weet niet of de politie deze zaak onderzocht heeft. Dergelijke diefstallen zijn immers zeer courant en u vermoedt dat ze dat niet echt onderzoeken. Twee maanden later werd uw portefeuille gestolen toen u rondliep in het centrum van Quito. U zag wie het gedaan had, vroeg uw portefeuille terug, maar de dief weigerde en zei dat ze niets gestolen had. Uw nonkel L., die in België woont, stelde tijdens een familiebezoek in Ecuador voor om naar België te komen. Hij kocht daarop een ticket voor u waarmee u op 22 augustus 2019 Ecuador verliet en naar België reisde waar u op 28 augustus 2019 om internationale bescherming verzocht. U vreest bij terugkeer naar Venezuela de onveiligheid in het land. In Ecuador vreest u de slechte economische situatie die verergerd werd door de COVID-19 crisis. Daarnaast vreest u eveneens de onveiligheid in Ecuador.

U bent in het bezit van uw Venezolaanse paspoort.

U legt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Ecuadoraanse identiteitskaart, een kopie van een attest van de Franse en Nederlandse les die u volgde in België, een kopie van het attest van inburgering, een kopie van een afspraak bij de VDAB in uw zoektocht naar werk, een kopie van een getuigschrift van een opleiding particuliere schoonmaaktechnieken die u volgde in België, een kopie van uw Belgisch werkcontract bij Partena.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Venezuela als die van Ecuador. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Ecuador, noch dat u in geval van een terugkeer naar Ecuador een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U vreest in Ecuador de slechte economische situatie versterkt door de COVID-19 crisis en de xenofobie ten opzichte van Venezolanen. Verder vindt u het ten gevolge van de criminaliteit niet veilig in Ecuador, u werd er immers twee keer overvallen.

Wat betreft de xenofobe reacties in Venezuela stelt u dat u geen job werd aangeboden zodra men vernam dat u uit Venezuela afkomstig bent (NPO p. 9), dat sommige werkplekken niet betaalden (NPO p. 11), dat sommige klanten niet door u bediend wilden worden (NPO p. 11) en dat mensen soms dachten dat Venezolanen diefstallen pleegden (NPO p. 11). Allereerst dienen uw verklaringen omtrent de xenofobie ten opzichte van Venezolanen op de arbeidsmarkt gerelativeerd te worden. Gevraagd naar uw werksituatie antwoordde u immers dat u uiteindelijk wel werk vond en een jaar en twee of drie maanden in een koffiebar werkte. U werd daar ook correct behandeld en werd er opnieuw aangenomen nadat u elders tevergeefs beter betaald werk had gezocht (NPO p. 11). Daarnaast werkte uw zus in een fastfoodrestaurant en de partner van uw zus, tevens een Venezolaan, als mecanicien (NPO p. 6, 12). Hieruit blijkt niet dat u persoonlijk als Venezolaanse, en bij uitbreiding uw omgeving, geen toegang had tot de Ecuadoraanse arbeidsmarkt. Dat u te maken kreeg met klanten die uw bediening weigerden omwille van uw Venezolaanse afkomst is, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming (NPO p. 11), wat eveneens geldt voor uw bewering dat mensen dachten dat Venezolanen diefstallen plegen.

U haalde voorts aan de slechte economische situatie te vrezen, verder versterkt door de COVID-19 crisis. U verdiende maar net genoeg om de huur te betalen en eten te kopen, middels hulp van uw zus, die ondertussen haar werk is kwijt geraakt (NPO p. 6, 12).

Dergelijke motieven zijn evenwel louter van socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Wat dit betreft dient aansluitend vastgesteld te worden dat uw zus, zoals u in het verleden, nog steeds bij uw tante in Ecuador woont waar ze nu geholpen wordt door haar partner en dat uw tante in Ecuador u reeds eerder hielp toen u geen werk had in Ecuador (NPO p. 3, 9, 12).

Wat betreft de criminaliteit in Ecuador waardoor u er het onveilig vindt, moet opgemerkt worden dat uw persoonlijke ervaringen met criminaliteit beperkt bleven tot twee diefstallen waarvan u de daders achteraf nooit meer heeft gezien (NPO p. 9-12). Dergelijke diefstallen zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteiten wordt niet getwijfeld. De documenten inzake uw integratie en tewerkstelling in België zijn niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster argumenteert als volgt: “Verzoekster erkent dat zij inderdaad zowel de Venezolaanse als de Ecuadoraanse nationaliteit bezit. Zij begrijpt ook de redenering dat zij dus ten opzichte van beide landen bescherming dient in te roepen, dan wel geen recht op bescherming kan inroepen indien zij in een van beide landen op bescherming kan rekenen. Niettemin, dient verzoekster vast te stellen dat de bestreden beslissing erg lichtzinnig werd genomen en dat er gemakshalve klaarblijkelijk geen enkel onderzoek is gedaan naar de situatie en de eventuele vervolging van verzoekster in Venezuela. Dit is vreemd nu verzoekster geboren is in Venezuela, er ook reeds heeft gewoond en gestudeerd en dit land, slechts noodgedwongen, heeft verlaten in januari 2018, op zoek naar een betere en veiligere toekomst. Ook al bezit verzoekster de Ecuadoraanse nationaliteit, dan dient hierbij wel opgemerkt te worden dat zij bitter weinig bindingen had met dit land. De bestreden beslissing beperkt zich dus gemakshalve tot de situatie in Ecuador, waar verzoekster echter slechts in zeer moeilijke omstandigheden gedurende een jaar en half verbleef; de facto was zij een immigrant in dat land, en werd zij ook geenszins behandeld als Ecuadoraanse. De bestreden beslissing behandelt verzoekster echter als een volwaardige Ecuadoraanse onderdaan en beoordeelt haar vrees ten opzichte van de situatie in dat land, als was zij een volwaardige Ecuadoraanse onderdaan. Het mag duidelijk zijn dat er op dit vlak een spanning ontstaat waarbij men er mag van uitgaan dat de beoordeling niet voldoende zorgvuldig is gebeurd. Ten eerste dienen feiten en gebeurtenissen en de algemene situatie in Venezuela ook in de beoordeling te worden betrokken. Ten tweede dient de hierboven gemelde kanttekening mee overweging worden genomen om tot een zorgvuldige en weldoordachte beoordeling te komen van de mogelijke vrees voor vervolging in de zin van de conventie. Verzoekster merkt hierbij ook op dat de bestreden beslissing nergens de geloofwaardigheid van al haar verklaringen in twijfel trekt. Deze dienen dus, zowel met betrekking tot de situatie en de gebeurtenissen in Venezuela, als met betrekking tot de situatie en de gebeurtenissen in Ecuador als voor waar te worden aangenomen. Verzoekster behoudt zich dus het recht voor om ter zitting alle toelichting te bieden die de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag en haar gegronde vrees voor vervolging kan ondersteunen. Om al deze redenen vraagt verzoekster derhalve om haar alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire

beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CG VS voor bijkomend onderzoek.”

2.2. Verzoekster voert een afschrift van de bestreden beslissing en een bewijs aanstelling BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekster legt een origineel Venezolaans paspoort en identiteitskaart en een kopie van haar Ecuadoraanse identiteitskaart neer bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad acht haar identiteit en Venezolaanse en Ecuadoraanse nationaliteit, die door geen van beide partijen betwist worden, voldoende aangetoond.

Verzoekster legt daarnaast nog een document neer van het departement Onderwijs en vorming van de Vlaamse Gemeenschap dd. 25 januari 2021 waarin wordt geattesteerd dat verzoekster de modules French Breakthrough A en B met vrucht heeft beëindigd; een document van het departement Onderwijs en vorming van de Vlaamse Gemeenschap dd. 25 januari 2021 waarin wordt geattesteerd dat verzoekster de module NT2 – Threshold 2 Schriftelijk Publiek en NT2 Threshold 2 Mondeling Publiek met vrucht heeft beëindigd; een attest van inburgering dd. 28 augustus 2020; een brief van de VDAB dd. 25 februari 2021 waarin verzoekster wordt uitgenodigd voor een gesprek; een getuigschrift van beroepsopleiding dd. 2 juli 2020 en een arbeidsovereenkomst met Partena Dienstencheques opgemaakt op 3 juli 2020.

De Raad stelt vast dat deze documenten uitsluitend betrekking hebben op verzoeksters integratie en professionele activiteiten in België en weliswaar haar oprechte inspanningen tot integratie aantonen maar verder geen verband houden met de redenen waarom zij de landen waarvan zij de nationaliteit bezit, heeft verlaten en bijgevolg ook niet relevant zijn voor de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming.

4.3. Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij zowel de Venezolaanse als Ecuadoraanse nationaliteit bezit. In het verzoekschrift bevestigt verzoekster nogmaals haar dubbele nationaliteit en stelt zij ook te begrijpen dat zij bijgevolg ten opzichte van beide landen bescherming dient in te roepen en geen beroep op internationale bescherming kan doen indien zij in één van beide landen op bescherming kan rekenen.

In geval een verzoekster om internationale bescherming, zoals *in casu*, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat verzoekster in geen van beide landen, *in casu* Venezuela en Ecuador, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan de verzoekster de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoekster.

In casu stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde ten aanzien van Ecuador. Zij verklaart dat zij om omwille van de slechte economische situatie vanuit Venezuela naar Ecuador is getrokken in januari 2018 en er 1 jaar en drie maanden heeft gewoond bij haar tante (notities PO, p. 9, 4). Volgens haar verklaringen heeft zij er gewerkt in een koffiebar en bij een advocatenkantoor maar werd zij geconfronteerd met xenofobie omwille van haar Venezolaanse afkomst. Zij werd er ook een aantal keren bestolen. Zij deed aangifte van de diefstal van haar GSM bij de politie en heeft daarna nog een aantal keren gebeld. Hoewel de politie zei dat ze de zaak onderzochten, denkt verzoekster evenwel niet dat ze dit echt onderzoeken (notities PO, p. 10). Zij werd daarna nog bestolen maar daarvan deed zij geen aangifte omdat ze volgens verzoekster toch niets doen (*idem*). Zij verklaart verder dat zij besliste naar België te gaan in augustus 2019 op uitnodiging van haar oom die al in België woont en dat naast de xenofobie die zij ervoer de economische situatie in Ecuador en de criminaliteit aldaar de redenen waren om uit Ecuador te vertrekken (notities PO, p. 12).

Met betrekking tot de xenofobe reacties waarvan verzoekster het slachtoffer werd in Ecuador, stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Wat betreft de xenofobe reacties in Venezuela stelt u dat u geen job werd aangeboden zodra men vernam dat u uit Venezuela afkomstig bent (NPO p. 9), dat sommige werkplekken niet betaalden (NPO p. 11), dat sommige klanten niet door u bediend wilden worden (NPO p. 11) en dat mensen soms dachten dat Venezolanen diefstallen pleegden (NPO p. 11). Allereerst dienen uw verklaringen omtrent de xenofobie ten opzichte van Venezolanen op de arbeidsmarkt gerelativeerd te worden. Gevraagd naar uw werksituatie antwoordde u immers dat u uiteindelijk wel werk vond en een jaar en twee of drie maanden in een koffiebar werkte. U werd daar ook correct behandeld en werd er opnieuw aangenomen nadat u elders tevergeefs beter betaald werk had gezocht (NPO p. 11). Daarnaast werkte uw zus in een fastfoodrestaurant en de partner van uw zus, tevens een Venezolaan, als mecanicien (NPO p. 6, 12). Hieruit blijkt niet dat u persoonlijk als Venezolaanse, en bij uitbreiding uw omgeving, geen toegang had tot de Ecuadoraanse arbeidsmarkt. Dat u te maken kreeg met klanten die uw bediening weigerden omwille van uw Venezolaanse afkomst is, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming (NPO p. 11), wat eveneens geldt voor uw bewering dat mensen dachten dat Venezolanen diefstallen plegen.”*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar verkeerdelijk verwijst naar xenofobe reacties in Venezuela, maar dat dit louter om een materiële vergissing gaat, wat ook blijkt uit de rest van de motivering die wel degelijk naar de Ecuadoraanse arbeidsmarkt verwijst, zodat dit als dusdanig de kern van het motief noch de deugdelijkheid ervan niet aantast. De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen ernstige poging doet om dit motief, die verder correct is en steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen. Waar verzoekster doet gelden dat zij, hoewel zij de Ecuadoraanse nationaliteit bezit, bitter weinig bindingen heeft met dit land en er geenszins als een volwaardige Ecuadoraanse werd behandeld; kan de Raad slechts vaststellen dat zij hiermee niet weerlegt dat de xenofobe reacties waarmee zij te kampen kreeg en die zij verbindt aan de discriminatie op de arbeidsmarkt gerelativeerd moeten worden aangezien zij wel degelijk in staat was werk te vinden en in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster voert nog aan dat in de bestreden beslissing haar vrees ten opzichte van Ecuador wordt beoordeeld als was zij een volwaardige Ecuadoraanse onderdaan, terwijl zij geenszins als een Ecuadoraanse werd behandeld en dat bijgevolg de beoordeling niet voldoende zorgvuldig is gebeurd.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster uitvoerig is gehoord over haar problemen in Ecuador en dat zij verder niet aantoonbaar is dat zij niet als een volwaardige Ecuadoraanse onderdaan zou beschouwd zijn noch dat zij tegen de xenofobe reacties geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de Ecuadoraanse overheid; nu zij zelf verklaart dat zij als Venezolaanse wel degelijk een job kon bekomen en zij een klacht kon indienen bij de Ecuadoraanse autoriteiten. Dat de beoordeling van haar verzoek om die reden niet voldoende zorgvuldig zou gebeurd zijn, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verder stelt de Raad vast dat de overige door verzoekster ingeroepen vluchtmotieven geen enkel verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie nu zij louter economisch van aard zijn, dan wel louter gemeenrechtelijke criminele feiten betreffen ingegeven door louter criminele motieven. In de bestreden beslissing wordt hierover bovendien op goede gronden gesteld dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van artikel 48/3 dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd: *“U haalde voorts aan de slechte economische situatie te vrezen, verder versterkt door de COVID-19 crisis. U verdiende maar net genoeg om de huur te betalen en eten te kopen, middels hulp van uw zus, die ondertussen haar werk is kwijt geraakt (NPO p. 6, 12). Dergelijke motieven zijn evenwel louter van socio-economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofd suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Wat dit betreft dient aansluitend vastgesteld te worden dat uw zus, zoals u in het verleden, nog steeds bij uw tante in Ecuador woont waar ze nu geholpen wordt door haar partner en dat uw tante in Ecuador u reeds eerder hielp toen u geen werk had in Ecuador (NPO p. 3, 9, 12). Wat betreft de criminaliteit in Ecuador waardoor u er het onveilig vindt, moet opgemerkt worden dat uw persoonlijke ervaringen met criminaliteit beperkt bleven tot twee diefstallen waarvan u de daders achteraf nooit meer heeft gezien (NPO p. 9-12). Dergelijke diefstallen zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.”* Verzoekster onderneemt geen enkele poging om deze terechte motieven te weerleggen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze dan ook over in dit arrest.

Waar verzoekster opwerpt dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet in twijfel worden getrokken en de aangehaalde feiten dus zowel met betrekking tot Ecuador als met betrekking tot Venezuela voor waar moeten worden aangenomen, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de door haar ingeroepen vluchtmotieven met betrekking tot Ecuador geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie en bovendien niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.

In zoverre verzoekster tenslotte nog opwerpt dat er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de situatie en eventuele vervolging van verzoekster in Venezuela, waar zij geboren en steeds gewoond en gestudeerd heeft tot januari 2018 en dat de feiten en gebeurtenissen en de algemene situatie in Venezuela ook in de beoordeling dienen betrokken te worden, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekster zowel de Ecuadoraanse en Venezolaanse nationaliteit bezit en dat hierboven reeds werd vastgesteld dat zij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantoonbaar is ten aanzien van Ecuador en er geen redenen zijn waarom zij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Ecuadoraanse autoriteiten. Zoals hierboven reeds aangehaald, moet verzoekster in het geval zij een dubbele nationaliteit bezit, een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen aantonen om erkend te kunnen worden als vluchteling.

De vaststelling dat verzoekster geen vrees voor vervolging ten aanzien van Ecuador aantoonbaar is volstaat bijgevolg en maakt dan ook het onderzoek naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela overbodig. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekster zelf stelt dat zij de redenering in de bestreden beslissing – dat zij ten opzichte van beide landen bescherming dient in te roepen, dan wel geen recht op bescherming kan inroepen indien zij in een van beide landen op bescherming kan rekenen – begrijpt.

Haar stelling dat de situatie en gebeurtenissen in Venezuela ook in de beoordeling moeten betrokken worden is dan ook hiermee tegenstrijdig en mist juridische grondslag.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar één van haar landen van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET